

Beszámoló

A Communitas Alapítványnál megpályázott ösztöndíjjal az elsődleges céloom egy saját színpadi szöveg megírása volt, amely egy futballmérkőzéseken dolgozó „steward” cikázó gondolatait, fura létét igyekszik megragadni. Ez a téma valamelyest bővült a hirtelen bekövetkezett karantén hatására, így fontosabb szemponttá vált a szövegben és válik majd az előadásban a magány és a torz szubjektivitás. Ennek a szövegnek egy részét sikerült még a karantén időszakában megírnom, ebből csatolok egy rövidebb monológ részletet.

Ezenkívül folytatattam a korábbi munkám a Váróterem Projekt csapatánál, amely sajnos igencsak megsínylette a járványügyi korlátozásokat, így az elnyert ösztöndíj nyújtott valamelyest biztonságot az alkotáshoz.

A karantén időszakában elsősorban az online felületeket próbáltam feltérképezni, így születtek a Rácz Endre kolegámmal készült szórakoztató yoga videóink, illetve így sikerült adaptálni a Zoom felületre a már több, mint kétszázszor játszott „*Bánk bán? Jelen!*” című osztálytermi előadásunkat.

A szeptemberi enyhítések alatt a „*Varjú Karcsi*” című nevelési színházi előadáson dolgoztam, melyet tavaly egyedülként sikerült bemutatnunk élőben, közönség előtt. A lezárások előtt épp egy élő performansz-sorozatot készültünk bemutatni a család témájában, de ezt kénytelenek voltunk adaptálni, így ősszel egy online videoinstallációt hoztunk létre, melyet sajnos csak 24 óráig lehetett megtekinteni.

Köszönöm a Communitas Alapítványnak a bizalmat és a támogatást, az alkotói ösztöndíj valós segítségét jelentett ebben a kiszámíthatatlan időszakban.

Varjú Karcsi, fotó: Bethlendi Tamás

Varjú Karcsi, fotó: Bethlendi Tamás

Timelapse- online videoinstalláció, screenshot

Bánk bán? Jelen!, élő, online előadás

Bánk bán? Jelen!, *online előadás* trailer: <https://fb.watch/4JeaJ9I2Ra/>

Yoga vol. 1 https://fb.watch/4JedOOdi_z/

Yoga vol. 2 <https://fb.watch/4Je7A9Q8Uo/>

Részletek a „Puskással a hátam mögött” munkacímű egyéni előadás szövegéből:

Heffe

Hát itt vagytok.

Nem tudom hányan lehettek, de talán szakítok időt megszámolni.

Nem zavar, hogy a fejem felett nézitek a Wembley gyepét. Én a talpam alatt érzem. Nem akarok ebből státusz kérdést faragni, csak jelzem a különbséget. Ne értsetek félre, a “különbséget” sem úgy értem, hogy “jobb” vagy “rosszabb”, vagy “több” vagy “kevesebb”, hanem inkább, hogy “zöld” vagy “kék”. Jó, mondjuk a kék az főszín, a zöld meg nem az... de

akkor legyetek ti "sárga" én meg "kék", vagy fordítva, a biodiverzitás magvai...mindegy, értitek. Csak biztosítani szeretnék, hogy semmi érzésem a nagyképűséghez.

Nemrég esett. Még érzem a fűből áradó hűvös párát. Kissé libabőrös lettem, de jól esik. Rengetegféleképpen lehet viszonyulni az esőhöz. Vannak akik félnek az esőtől. Mások, rettegnek tőle, mint Kati a póktól. Van aki undorodik, ha a bőréhez tapad az átázott ruhája, mint a bentlakás-zuhanzó függönye. Van aki dühös, mert elbassza a napját. Van akit, bosszant mert vissza kell futni ernyőért. Van aki leblokkol, ha biciklivel készült menni valahova. Van aki áll az esőben, mert szegény. Van aki gazdag, és fut az esőben. De őt dühíti is. Van aki forog benne, mert széttárta a karjait. Van aki elsírja magát ha elered, és a verandáról nézi a kertet.

Én személy szerint semlegesen állok hozzá. És mivel a főszereplőnek különlegesnek kell lennie, és ez kifejezetten különleges az előbb felsoroltakhoz képes, ismét vissza kell térnem a nagyképűség kérdéséhez. De ez ne zavarjon meg senkit. Ismétlem, semmi érzésem hozzá.

(...)

Szeretném tudni, hogy ott van-e. Sejttem, persze, de bizonyosságot akarok. Szükségem van rá. Kell!

Kitartóan figyelem a függönyt, de semmi. Normális esetben csak néhány másodpercig csinálom. Normális esetben...mindegy. Általában nem izgat annyira, mint amennyi időt tudnék vagy szeretnék rászáni. Általában nem. Máskor, más időkben nem! Régebben ugye! Régebben ugye, csak néhány másodpercig néztem. Nem csoda, hogy soha semmi nem mutatkozott.

De most...

Órák óta itt állok és semmi. Megmerevedett a lábam. Nem merek hozni egy széket, úgy figyelek.

Néhányszor a szemem is káprázott, mintha picit megmozdult volna a függönye vagy nemtudom. Általában néhány pillanatig elgondolkodom egy ilyen zavaron. Mi volt ez? Megtörtént? Valóságosnak tűnt, de bizonyosságot erről már biztosan nem szerzek. Legfeljebb, ha a következő másodpercekben újra moccan valami, akkor az retroaktívan bizonyítja, vagy legalábbis valószínűsíti, hogy igen.

Persze. Ismerem ezt játékot.

Akkor is van, amikor horgászom és már hosszú ideje nem mozdul a kapásjelző, pedig, elhiheted, minden részem azt kívánja. Az unalom is – ami a dilettáns pletykákkal ellentétben nem feltétlen velejárója a horgászatnak – azt kívánja. A világegyetem is azt kívánja, hogy ha csak egy centit is, de moccanjon valamerre az a foszforos karika. De ilyenkor semmi. Horgász zsargonban: “le van fényképezve”.

Fülledtség van, meg a csupasz szegycsontról a sörhas felé kúszó verejtékcsepp, amit csak a földútról rászálló por ment meg a giccstől. Alatta a kipirult, leégni készülő bőr, körülötte a csend és tücsökhang nyomasztó végtelenje.

Aztán hirtelen, a semmiből, hogy időm se legyen felfogni, mintha megmozdult volna.

Zavart ellenőrzés. A kapásjelző ugyanott. Minden ugyanott. Ugyanúgy.

Mégsem volt semmi. Csak képzelődtem.

Arra viszont épp elég egy ilyen kis diverzió, hogy csírát növesszen a gyanú, hogy mégsem káprázat volt, hanem valóban megtörtént, és talán már a csali nincs is a horgon, mert valahogyan, alig észrevehetően lecsalták róla, leszopogatták, lecsúszott, lemállott, letáncolt vagy lerágta a rák. A horog pedig csupaszon pihen a tó fenekén, az iszapban. Akkor az gyakorlatilag már nem is horgászat... az csak egy üresben járó motor.

A bizonytalanság egyre fokozódik, és schrödinger gilisztája a horogról átvedlik a gyanú férgévé, ami addig rágja a parton a türelmetlenség és paranoiává dagadt kíváncsiság elegyébe tunkolt agyat, hogy az hamarosan kénytelen lesz utasítást adni a szerelék kitekerésére, ellenőrzés és esetleges újracsalizás céljából.

Mozdult a függöny vagy nem mozdult? Úgy félrehúznám, csak úgy, résnyire. Csak egy icipicit, hogy tisztábban lássak. Csak az egyik szemem. Egy kis kukucska. Egy kukk.

De azt nem lehet. Nem árulhatom el a pozíciómat. Akkor rájön, hogy lesem.

Ha közelebb hajolok a szövéshez, akkor egy kicsit tisztul a kép. Csak óvatosan. Hozzá ne érjek.

Simo Häyhä vajon mit tenne? Zajcev mit tenne? Mit tennének a nagyok?

Biztosan nem állnának itt ilyen szerencsétlenül.

Hozok egy asztalt és hasra fekszem rajta. És felveszem a terep színét.

Aha. Bonyolultabb, mint elsőre gondoltam. A függöny színe, az asztal színe, a szobafal színe vagy a szőnyegé?